

linguam per voculas *valde, admodum, —issimus*; v. g.

Tasníg	valde bonus	Taz	bonus
Hamanníg	reapse vir	Háma	vir
Ipinníg	ipsissimus.	Ipí	ipse.

16. *NUÉS* est desinentia, quæ unitur verborum radicibus, ut significetur locus, in quo actio fit. Hinc frustra quæres vocem seorsim sumptam, ut exprimas locum. Sic dicitur; v. g.

Hipinués	comedendi locus	Hipíse	comedo
Talapózanuás	orationis locus	Talapózaza	oro
Pitenuénués	collocutionis locus	Pitenuése	colloquor
Itémenués	legendi locus	Itémeze	lego
Tinúkinués	mortis locus	Tinukíze	morior
Piámkinuás	conventus.	Piámkiza	congregantur.

17. *NÚT* est desinentia, quæ addita nominibus exprimit exemptionem, privationem, et in latinam linguam potest verti *sine, expers*; v. g.

Hámanút	sine viro	Háma	vir
Iuépnénút	sine uxore	Iuépne	uxor
Mekenút	sine nive	Méke	nix
Zilláknút	sine corpore	Zillákt	corpus
Nusnunút	sine naso	Núsnu	nasus
Silunút	sine oculo	Sílu	oculus
Maziunút	sine auribus	Mazáyu	auris
Tinnenút	sine corde	Timíne	cor
Hezunút	sine ligno	Hézu	lignum
Peúsnút.	sine lingua.	Péuis.	lingua.

Quoad leges elisionis litterarum finalium, antequam nominibus adjiciatur *nút*, vide quæ huc faciunt, ubi agitur de inflectendis nominibus.

18. *TÍTE* est desinentia, quæ addita omnibus vocibus, præter verba, indicat identitatem; v. g.